

Public

10 ΠΟΙΗΤΕΣ – Διαβάζουν οι: Αλέξιος Μάινας, Ανδρέας Κεντζός, Σταύρος Καμπάδης, Ελευθερία Κυρίτση, Νάνα Παπαδάκη, Αχιλλέας Κατσαρός, Γιώργος Ψάλτης, Μαριγώ Αλεξοπούλου, Άννα Γρίβα, Γιάννης Ευθυμιάδης.

Αλέξιος Μάινας

(Από το βιβλίο ποίησης «Το ξυράφι του Όκαμ»)

(10:33) *Ο Χαίλντερλιν και η ουσία
της ποιητικής απόλαυσης*

Δεν υπάρχει ποίηση
υπάρχει μονάχα ποιητική πρόσληψη κειμένων.
Ποιητική πρόσληψη είναι ένα είδος
ακουστικής προκατάληψης.
Είναι μια κατάφαση της μεταφυσικής
μπροστά στα βαρετά κουφάρια των σημαινόντων.

*

(10:40) *Αν δεν είναι λίπος, τι είναι;*

Δεν υπάρχει τέχνη
υπάρχουν μόνο καλλιτέχνες.
Τους αναγνωρίζεις απ' τον τρόπο
που περιφρονούν
τις πλαστικές καρέκλες μπαλκονιού.

(*Το ξυράφι του Όκαμ*, εκδ. Μικρή Άρκτος, 2014)

~.~

Ανδρέας Κεντζός

Ποίηση 2017

Καλά τα λέει ο Ιάσων Κλέανδρος
εδώ στην Κομμαγηνή
ο πρώτος και καλύτερος
«πληγή από φρικτό μαχαίρι»
η ολοκαίνουργια ρυτίδα
και τα χαμένα μαλλιά στον λουτήρα
τραγωδία

Κι ευτυχώς υπάρχει η Ποίηση
το καλό το φαρμακείο μονίμως ανοιχτό
δίκιο έχεις φίλε Ιάσονα Κλέανδρε

Αλλά επίτρεψέ μου- δεν έχεις ιδέα
δεν ξέρεις τι είναι
θέλω να πω
για προσπάθησε να θάψεις
το παιδί σου

έξι χρονών φευγάτο
σε μια νύχτα μέσα

Να μην ξέρεις πού ο ουρανός και πού ο τάφος

και κάθε μαχαιριά ευπρόσδεκτη

κι η Ποίηση εκεί
φτηνό φαρμακείο φωτεινό
μονίμως ανοιχτό
για Ρυτίδες στον καθρέφτη
και Τρίχες στον λουτήρα

~.~

Σταύρος Καμπάδας

**Ακόμη + οι εγκληματίες
υπερηφανεύονται
για τα εγκλήματά τους**

- Κοίτα Σταύρο
είσαι γαμώ
τα παιδιά
αλλά κάτι πρέπει
να κάνεις
για να προωθήσεις
τη δουλειά σου
Ο Θεοχαρίδης 500
Η Γελαδάκη 450
Ο Μουράτης 370
Έχουν ξεπουλήσει
Βγάλαμε τα λεφτά μας
- Ξέρεις κύριε εκδότα
συνήθως έχω την αίσθηση
ότι οι περισσότεροι
από αυτούς
ήθελαν να
είναι παράγοντες
στελέχη
Θυμίζουν
Δημοτικούς Σύμβουλους
που επειδή δεν τους
έκατσε το ψηφοδέλτιο
είπαν να κάνουν κάτι άλλο
Είναι
+
ότι όλο αυτό
δεν το βλέπω
σαν ιδιωτικό

κλαμπ
+
λόμπι
όπως το βλέπουν αυτοί
Δεν πηγαίνω
στα πάρτυ τους
Οι φίλοι μου
δεν είναι ποιητές
Δεν τους αντέχω
Δεν θέλω να
λέγομαι ποιητής
Θέλω απλά να
γράφω το ημερολόγιο μου
κάθε 3-4 χρόνια
Υπάρχει διαφορά
- Ωραία κανένα
πρόβλημα έστω
προώθησε το βιβλίο
με απλά πράγματα
Βάλε μια φωτογραφία σου
στο εσώφυλλο
τώρα που ακόμα βλέπεται
μήπως πουλήσουμε κανένα αντίτυπο
στις μεσήλικες
κύριες της διανοήσης
- Δεν γίνεται αυτό
το ξέρεις
Ο εγκληματίας
δε δείχνει
πρόσωπο
ποτέ

(*E, ψιτ κύριος! ποια είναι η ιστορία σου;*, εκδ. Βακχικόν, 2016)

~.~

Ελευθερία Κυρίτση

Ποιητής λουόμενος

*Ποίηση
η εκκρεμότητα
ανάμεσα στη θάλασσα
και τη θάλασσα*

Έβρεχε ακόμη στα χέρια του ποιητή
Με τόσους ποταμούς ανάμεσα
Πώς ν' ανοίξει το παράθυρο
Να σπείρει ψάρια στα νερά
Πώς να σύρει πίσω τις κουρτίνες των χρόνων

Ήθελε να τραβήξει μαλακά το μάνταλο
Να ξεχειλώσει τη συνήθεια ως το μέγεθος της πόρτας
Να φιλοξενήσει λίγο έξω κόσμο
Ό,τι χωρέσουν τα έπιπλα
Απ' τα κομμάτια του δρόμου
Απ' τις στροφές του γυρισμού
Να βάλει τους περαστικούς να πιουν τσάι
Να κατοικήσουν την ίδια μεριά της λέξης
Να μυρίσουν τα κυκλάμινα στην ελάχιστη γλάστρα τους
Να τους δείξει σειρές μάτια στις φωτογραφίες

Υάκινθος η φωνή του

(*Χειρόγραφη πόλη*, εκδ. Μανδραγόρας, 2013)

~.~

Νάνα Παπαδάκη

Both sides now

Όλοι το ξέρουν
πώς χώρεσαν τόσα χρώματα
σε ένα τόσο δα ασπρόμαυρο βλέμμα
κι έγινε ο χρόνος
ήλιος που εκθρονίστηκε
από το φως ενός κεριού
κι εσύ το ξέρεις
κι ας κλείνεις τα αυτιά σου
στις Σειρήνες της λευκής σελίδας
και αφουγκράζεσαι τους κραδασμούς του μολυβιού
το ξέρεις πια
πως μοιάζει η μοναξιά
νησί που επινόησε τον ναυαγό του.

(*Τα δώρα της αγρύπνιας*, εκδ. Αστάρτη, 2013)

~.~

Αχιλλέας Κατσαρός

[...από ραδιοφωνική εκπομπή του μέλλοντος...]

Υπάρχουν ανθολογίες εκεί έξω;
Δόρατα αιχμηρά;
Λεγεώνες ονείρων;
Κύματα επτά.
Υπάρχουν στάχτες;
Οδύσσειες;
Σας ομιλεί ο αυτόματος μαυροπίνακας.

Η φωνή έχει ενεργοποιηθεί μετά από 24
παγκοσμίους πολέμους;
Λακότα Σιού 111 απολογισμός.
Υπάρχουν αντίδοτα στον Άδη;
Προσομοίωση μάνας υπάρχει;
Ας είναι έστω μια απροσδιόριστη μορφή.
Δρεπάνι;
Ξανθό ξύλο να καίγεται;
Μέρες μικρές;
Τόποι ευτυχισμένοι;
Αγάπη πέρα από την αγάπη,
ποίηση πέρα από την ποίηση;
Υπάρχει άνθρωπος
μετά το τέλος του ανθρώπου;

(*Cabaret Voltaire*, εκδ. Μίνθη, 2016)

~.~

Γιώργος Ψάλτης

(απόσπασμα από το «Εσένα»)

Οι λέξεις που φτιάχνω
στον ύπνο
μου φέρνουν
εικόνες που πάντα ξεχνάω
μου φέρνουν
μάτια που ανοίγουν από ένα κενό
με φέρνουν
στην πρώτη σκέψη της ημέρας
με φέρνουν.
Μόνος ή με μία ή με φίλο ή φίλη
έφτιαχνα μία εικόνα
άλλη κάθε φορά
το παρελθόν μου.
Βούτηξα έζησα στέκομαι όρθιος
απ' την καρέκλα που γέρνει μπρος-πίσω η πλάτη
σηκώνομαι για εκεί που δεν ξέρω που πάω
συνεχίζω.
Τα βράδια που μέθυσα μπόρεσα κι είχα
αλήθειες γυμνές που αλλιώς ήταν σκόρπιες.

Η μέθοδός μου είναι το γράψιμο
μ' αυτό μαθαίνω να λέω
σε όλους τα ίδια λόγια
κι άρα να γίνομαι ένας.

(*Εσένα*, εκδ. Ίκαρος, 2017)

Μαριγώ Αλεξοπούλου

Η Λόξα των ποιητών

Λένε πως θάβουν τους νεκρούς
με τα κτερίσματα,
αλλά εσύ τ' άφησες εκεί
στο γραφείο σου:
τάματα, καρδιές
και κομπολόγια
μικροαντικείμενα,
μια δίκαιη μοιρασιά
της αγάπης.
Τι λόξα κι αυτή των ποιητών
ν' αφήνουν κάτι πίσω,
κτῆμαξάει
για τους ερχόμενους και τα μελλούμενα.
Όπως εσύ επιθυμούσες
να μείνουν χαραγμένα
στη σιωπή,
τα δικά σου βήματα
με βροχή
κι εσύ μέσα στο σπίτι να πίνεις
και να διαβάζεις.

(Δημοσιευμένο στο περιοδικό: Τα Ποιητικά, τεύχος 21)

~.~

Άννα Γρίβα

Το βιβλίο

Το άνοιγε πάντα
στην τελευταία σελίδα
για να δει
από πού ξεκινούσε
το παράξενο φως.

**

ΥΓ

Το ποίημα έχει μια αιχμή
γδέρνει τη φλούδα
του μανταρινιού
χωρίς ποτέ να φτάνει
στη σάρκα
μικρά μικρά σαν βάσανα

χτυπήματα στο δέρμα
για να χυθεί η μυρωδιά
στο γύρω τόπο
και να ανατείλει το άστρο μας
μέσα στον πυρετό του.

Απλώνουμε τα χέρια
σε καρπούς που αστράφτουν
όπως σε φιλιά που ακονίζονται
για να μην ξεχαστούν.

(*Οι μέρες που ήμασταν άγριοι*, εκδ. Γαβριηλίδης, 2012)

~.~

Γιάννης Ευθυμιάδης

(*άτιτλο*)

Αχ, ποιητές μου, που όλο γράφετε ποιήματα κι έξω η ζωή πίσω απ' την πλάτη σας
γελάει
Μην σας ξεφύγει ένα ταυ ή μια παρένθεση, θα 'ρθει το τέλος πια του κόσμου σας, και
πάει!
Δεν θα μυρίζουμε πια άνοιξη στις λέξεις σας, κι ο έρωτας πλέον όλους δε θα μας
χωράει;
Θα πάψουν, ποιητές μου, πια να κάνουν πόλεμο, θα σταματήσουν τα παιδιά πια να
πεινάνε;
Δεν θα φοβούνται, δεν θα τρέχουν, δεν θα χάνονται; Θα 'ναι πάντα χαρούμενα με ό,τι
να 'ναι;
Τίποτα, ποιητές μου, απ' αυτά δε γίνεται, είτε τη βρείτε σεις τη ρίμα σας ή όχι
Όσο εσείς γράφετε στ' άσπρο χαρτί, σκοτώνουνε με μαύρο θάνατο παντού ή με
ξυράφι
Κι αν μες στα ποιήματά σας ευωδιάζει τ' όνειρο, έξω μυρίζει ο κόσμος κόλαση και
θειάφι

(*27 ή Ο άνθρωπος που πέφτει*, εκδ. Μικρή Άρκτος, 2012)